

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/317/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712211858
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3712211858.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa H., zastúpeného M. proti odporcovi J., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 01. júla 2013, č.k. 5C/77/2012- 55 jednomyseľne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom okresného súdu. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moc aj § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom od 31.12.2012. Navrhovateľ sa svojimi návrhmi pôvodne vedenými pod sp. zn. 5C/77/2012, 5C/78/2012, 5C/79/2012, 5C/80/2012, 5C/81/2012, 5C/82/2012, 5C/83/2012, 5C/84/2012, 5C/85/2012, 5C/86/2012, 5C/87/2012, 5C/88/2012, 5C/89/2012, 5C/90/2012, 5C/91/2012, 5C/92/2012, 5C/93/2012, 5C/94/2012, 5C/95/2012, 5C/96/2012, 5C/97/2012, 7C/162/2012, 8C/130/2012, 3C/117/2012 spojil súd na spoločné konanie. Majetková škoda a nemajetková ujma mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Považská Bystrica. Po zhodnotení všetkých skutočností a dôkazov súd dospel jednoznačne k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

V uvedených súdnych konaniach sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom tamojšieho súdu. Súd preto s prihliadnutím na zákon č. 514/2003 zisťoval existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne:

- 1) nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o návrhu na povolenie exekúcie,
- 2) vznik škody,
- 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

V konaniach boli lehoty dodržané, pretože lehota 15 dní sa v tomto prípade nevzťahuje na situáciu, keď súd rozhoduje o žiadosti súdneho exekútora na základe exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c), d) Exekučného poriadku. Týmto exekučnými titulmi sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a nimi schválené zmiery. V citovaných konaniach navrhovateľ navrhoval vykonať predmetnú exekúciu na základe rozsudku rozhodcovského súdu. Preto nemožno konštatovať porušenie lehoty na rozhodnutie a aj z dôvodovej správy k zákonu č. 102/2011 Z. z. vyplýva, že rozhodcovský rozsudok je nepochybne exekučným titulom. V týchto

prípadoch bola dĺžka konania nepochybne ovplyvnená tým, že navrhovateľ žiadal vydať rozhodnutie na základe rozhodcovského rozsudku, kde súd musí ex offo skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, alebo v rozpore s dobrými mravmi. Súd v týchto veciach neprekročil svoju právomoc, ako to uvádza navrhovateľ a na vec nemožno aplikovať § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Navrhovateľ v niektorých veciach ani nepodal odvolanie proti uzneseniu exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V prípade, že takéto odvolanie podal, prvostupňové rozhodnutie potvrdil krajský súd a uznesenia sa stali právoplatné. Doposiaľ tieto uznesenia exekučného súdu neboli zmenené, alebo zrušené príslušným orgánom pre nezákonnosť, a preto nemožno tvrdiť tak, ako to tvrdí navrhovateľ, že by bola príčinná súvislosť medzi konaním súdu a údajnou škodou, ktorá mu vznikla. Rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia si navrhovateľ zavinil sám, a to tým, že do predmetnej úverovej zmluvy v rozpore so spotrebiteľským právom vložil rozhodcovskú doložku, majúcu charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky, hoci ako dodávateľ, poskytujúci úvery vo veľkom rozsahu už niekoľko rokov, musel poznať spotrebiteľské právne normy s tým, že nešlo o neočakávané rozhodnutie, keďže exekučné súdy z týchto dôvodov nepovažovali rozhodcovské rozsudky za spôsobilé exekučné tituly. V ďalších konaniach si uplatnil navrhovateľ škodu z dôvodu, že súd nerozhodol o vydaní poverenia v lehote a v lehote zákonom stanovenej nerozhodol o zmene súdneho exekútora. V konaní, sp. zn. 5C/77/2012 v súvislosti s konaním, sp. zn. 10Er 866/2012 sa navrhovateľ domáhal zaplataenia majetkovej škody v celkovej výške 4.836,97 Eur, predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom-súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Pokiaľ ide o prieťahy v tomto konaní, navrhovateľ v návrhu na začatie konania uvádzal, že nemôže označiť spisovú značku súdneho exekučného konania, pretože mu ju súd neoznámil. Táto skutočnosť nie je pravdou, pretože spisová značka exekučného konania je uvedená na uznesení exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia a číslo tohto exekučného konania v každom prípade súd zisťoval z vlastnej iniciatívy. Už samotný začiatok konania bol teda komplikovaný tým, že musel súd identifikovať číslo exekučného konania podľa mena a dátumu narodenia dlžníka, ako aj číslom zmluvy o úvere a z predmetného exekučného spisu v tomto konaní jednoznačne vyplynulo, že návrh na tamojší súd bol podaný 13.08.2012 a už 23.08.2012 o návrhu oprávneného rozhodol tak, že návrh na vykonanie exekúcie zamietal. Tým bolo vyvrátené tvrdenie navrhovateľa, že by bol tamojší súd nečinný, alebo, že by súd v tomto konaní vytvoril prieťahy pri rozhodovaní v súvislosti s povinnosťou, ktorú mu ukladá zákon. Z činnosti súdu súd ďalej zistil, že na tamojšom súde sa viedli aj sťažnosti navrhovateľa na prieťahy v konaní, ktoré sa viedli napr. pod č. Spr 1515/2012, Spr 1516/2012, Spr 1517/2012, Spr 1518/2012, Spr 1526/2012, Spr 1527/2012, Spr 1529/2012, pričom napr. v konaní Spr 1515/2012 bolo zistené, že súd ani exekúciu na takto označeného dlžníka vôbec nevedie, a pokiaľ ide o ďalšie sťažnosti, napr. na konanie 7Er 212/2006, 3Er 89/2006 a 1Er 1560/2005, tieto veci už boli právoplatne skončené a nachádzali sa v spisovni. Zo strany vedenia súdu bol navrhovateľ upozornený na to, že opakované sťažnosti na prieťahy nie sú pravdivé a bol požiadaný o efektívny zásah vo vlastnej firme, ktorý by mal smerovať k tomu, aby nezaťažovali súd opakovanými bezdôvodnými sťažnosťami, a aby čas, ktorý súdy venujú vybavovaním týchto sťažností, mohol byť venovaný v prospech vybavenia vecí. Z tohto teda vyplýva, že konštatovanie navrhovateľa o tom, že by súd spôsobil prieťahy tým, že včas nevytyčoval veci, nerozhodoval o návrhoch, alebo, že by súd zlým postupom spôsobil prieťahy, sa vôbec nezakladajú na pravde. Tak, ako už bolo uvedené, aj v ostatných citovaných veciach, nespôsobil súd žiadne prieťahy a vo veci rozhodol v zmysle lehôt, ktoré mu ukladá zákon. V citovaných spisoch bol uplatnený nárok navrhovateľa v súvislosti s podanou žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku, vydaného rozhodcovským súdom, pričom išlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy. Exekučný súd musí vzhľadom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa, Občianskym zákonníkom a zákonom o spotrebiteľských úveroch vždy ex offo skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené v rozpore s dobrými mravmi. Takto v súlade so zákonom exekučný súd v týchto prípadoch skúmal, že či je možné exekúciu vykonať na základe rozhodnutí rozhodcovských súdov, a keď zistil, že exekúciu nemožno z týchto dôvodov vykonať, návrh na vydanie poverenia zamietol. prihladnutím na citované ustanovenie zákona a na skutočnosti, ktoré súd zistil z jednotlivých exekučných spisov, pokiaľ ide o náhradu škody z údajných prieťahov v konaní vyplýva, že v týchto konaniach sa súd prieťahov nedopustil. Rozhodoval v primeranej a zákonom stanovenej lehote bez toho, aby vznikali v konaní prieťahy. Nesprávneho úradného postupu sa Okresný súd v Považskej Bystrici mal dopustiť tým, že o návrhu navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v zákonnej lehote. Súd rozhodoval

v zákonných lehotách a naviac, samotný navrhovateľ sťažoval postup súdu tým, že neoznačil spisovú značku exekučného konania, čím vzhľadom na hromadné podania bol sťažovaný aj postup súdu v exekučnej kancelárii. Nemôže teda navrhovateľ tvrdiť, že mal nejaké náklady v súvislosti s nápravou prietahov v konaní, keď jednak k týmto prietahom nedošlo a naviac, navrhovateľ údajne spravoval nejaký informačný systém, čo nemôže byť pravdou, lebo v prípade, že by to tak bolo a pohľadávku riadne spravoval, vedel by uviesť aj správnu spisovú značku exekučného súdneho konania a nepodával by na súd sťažnosti na prietahy v tých konaniach, ktoré boli právoplatne skončené, alebo ktoré súd vôbec nevedol. Preto aj z tohto pohľadu mu žiaden nárok na údajné spravovanie a náklady na odstránenie prietahov v konaní rozhodne nepatria. Keďže súd sa takýchto prietahov nedopustil, takže mu potom nepatrí ani náhrada, ktorú si uplatnil a ani primeraná náhrada nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti. Súd preto vo všetkých týchto prípadoch návrh zamietol, a pokiaľ ide o náhradu majetkovej škody, súd bol toho názoru, že tým, že postupoval podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorý súdu ukladá povinnosť preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh exekúcie a exekučný titul sa nedopustil žiadneho porušenia zákona alebo nesprávneho úradného postupu. Podľa tohto odcitovaného ustanovenia, ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na výkon exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, návrhu vyhovie. Ako vyplýva z citovaných ustanovení zákona, súd je tak povinný skúmať aj v prípade, ak je exekučným titulom rozhodnutie rozhodcovského súdu. Súd v prípadoch, kedy poverenie nevydal, vydal rozhodnutie, ktoré bolo preskúmané krajským súdom, alebo proti nemu bolo podané odvolanie, je to rozhodnutie právoplatné, a preto nemožno konštatovať, že by sa súd dopustil nesprávneho úradného postupu, o ktorý nesprávny úradný postup navrhovateľ opiera svoj nárok. Súd v tomto prípade postupoval podľa zákona, a teda chýba tu znak, pre ktorý by mohol súd priznať navrhovateľovi náhradu škody, t. j. nesprávny úradný postup súdu. Preto aj v tejto časti súd návrh zamietol. V ďalších prípadoch súd poukazuje na to, že oneskorenie v rozhodnutí o návrhu na zmenu exekútora bolo nepochybne spôsobené tým, ako už bolo uvedené, že navrhovateľ nevedol číslo exekučného konania, ktorú identifikáciu musel urobiť súd, čo sťažovalo vzhľadom na veľký počet návrhov jeho činnosť a konanie. Navrhovateľ nemôže tvrdiť, že mu spisová značka súdneho konania nebola známa, čo nasvedčuje aj tomu, že jeho žiadosť o náhradu škody v dôsledku spravovania informačného systému je neakceptovateľná, a tak, ako už bolo uvedené aj vo svojich sťažnostiach predsedovi súdu, nebol schopný označiť konania. Že nemá poriadok v evidencii, nasvedčovali tomu aj sťažnosti na konania, ktoré boli už skončené, alebo na konania, ktoré tamojší súd vôbec nevedol. Súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (I.ÚS 27/02, I.ÚS 197/03, I.ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že nie každý zistený prietah má automaticky za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti v tomto prípade na tú skutočnosť, že súd neustále vo veci vykonával úkony smerujúce k čo najskoršiemu skončeniu veci, ktoré úkony nepredložil navrhovateľ s návrhom, a ktoré boli na zákonné rozhodnutie potrebné, sa nemohol dopustiť prietahov v konaní. Navrhovateľ nevyhnutne na svoju činnosť potrebuje informačný systém, a ako už bolo uvedené, tento zjavne neprevádzkovo spravne a naviac, vo svojom návrhu nekonkretizoval o aké právne výkony, v súvislosti s ktorými malo dôjsť k vzniku škody, ide, aké náklady na udržiavanie a správu mu mali vzniknúť v období tvrdeného meškania súdu. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ich nielenže nekonkretizoval, ale nemal ako preukázať a nepreukázal. Preto súd návrh v celom rozsahu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., a to, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu (nie jeho ako navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. On

uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovacu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom), neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Ďalej uvádzal odvolacie dôvody označené ako dôvody ku skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. Poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdavkov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdavky, poštovné a telekomunikačné výdavky. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z týchto dôvodov:

Skutkové zistenia a právne posúdenia jednotlivých vecí spojených do spoločného konania, vykonané okresným súdom, sú správne, podrobne a starostlivo v odôvodnení uvedené a vysvetlené, odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje podľa § 219 ods. 2 O.s.p. a na dôvody rozhodnutia odkazuje.

Aj keď navrhovateľ neuviedol, konkrétne v čom vidí nedostatky v právnom posúdení veci, krajský súd na zdôraznenie správnosti rozsudku okresného súdu dodáva, že zo znenia ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehotu 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora stanovuje zákon na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie. Exekučný poriadok a ustálená súdna prax usmerňuje exekučné súdy pred vydaním poverenia materiálne preskúmať, či neexistuje právna nedovolenosť alebo rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu. V prípade materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu je vo všeobecnosti 15-dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie veľmi problematickým činiteľom, keďže spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. A práve preto zákon nestanovuje žiadnu lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, ani na zastavenie exekučného konania. Z jazykového, gramatického výkladu ust. § 44 ods. 2 vyplýva, že zákonodarca nemal na mysli lehotu 15 dní na vydanie akéhokoľvek rozhodnutia, ale iba na „poverenie“ súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Ak bolo jeho zámerom, aby sa lehota 15 dní vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým sa zamietne žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, výslovne by to upravil spôsobom ako pri iných ustanoveniach Exekučného poriadku (napr. 44 ods. 8, § 50 ods. 2 atď.), teda s použitím slova „rozhodne“. Z uvedených viacerých druhov výkladov zákona (gramatický, jazykový, teleologický) vyplýva, že je nesprávny výklad navrhovateľa, podľa ktorého je zákonom daná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia takej žiadosti.

Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postupom dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V tomto smere rozsiahla rozhodovacia prax ústavného súdu ustálila, že pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prieťahom v konaní, sa zohľadňujú tri kritéria, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Tento záver je súladný i s konštantnou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, sa síce prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v Ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie sa automaticky nepovažuje za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ je autonómny a nemožno ho vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (porovnaj II. ÚS 64/97, I. ÚS 63/00, I. ÚS 16/02, I. ÚS 70/02). V zmysle záverov ústavného súdu potom možno konštatovať, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia (za stavu, kedy právny predpis nezakotvoval žiadnu lehotu), vzhľadom na neuposlušnosť výzvy súdu navrhovateľom (teda v dôsledku konania, resp. nekonania navrhovateľa), nebolo možné považovať za zbytočné prieťahy.

Navrhovateľ vo svojich návrhoch v podstate žiadal, aby okresný súd opätovne preskúmal rozhodnutia okresných súdov v exekučnom konaní. Navrhovateľ napadol aj samotné zdôvodnenie predmetného rozhodnutia exekučného súdu, pričom uvádzal, že napáda nesprávny postup, nie nesprávne, resp. nezákonné rozhodnutie podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Zodpovednosť za škodu z nesprávneho úradného postupu nezakladajú vady konania ako je zhromažďovanie podkladov, hodnotenie zistených skutočností a právne posúdenie, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 2Cdon 129/97 zo dňa 29.06.1999). Takéhoto nároku by sa navrhovateľ mohol domáhať len podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a to len v prípade, že by bolo rozhodnutie exekučného súdu ako nezákonné zrušené, čo sa nestalo, ako správne skonštatoval okresný súd vo svojom rozhodnutí.

Napriek vyššie uvedenému odvolací súd vo vzťahu k navrhovateľom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu prekročenia právomocí exekučného súdu považuje za potrebné uviesť, že exekučným titulom, na základe ktorého sa navrhovateľ domáhal vydania poverenia, bol rozsudok rozhodcovského súdu. Oprávnenie, ako aj povinnosť, skúmať platnosť rozhodcovskej zmluvy alebo doložky vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ (napr. rozhodnutie zo dňa 06.10.2009 „Asturcom“). V tomto smere odvolací súd odkazuje na správne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pričom uvedené právne závery sú ustálené aj judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky a ani odvolací súd nemá dôvod sa od nich odkloniť. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11.03.2013, sp. zn. 3 Cdo 50/2012, pokiaľ by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc.

K odvolacím námietkam (k majetkovej škode a k nemajetkovej ujme) odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa vznikom skutočnej škody, prípadne ušlého zisku a nemajetkovej ujmy, je potrebné najskôr zistiť, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti odporcu za škodu podľa § 9 ods. 1, ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., a to existencia nesprávneho úradného postupu. V danej veci však prvostupňový ani odvolací súd existenciu toho predpokladu z vyššie uvedených objektívne udržateľných dôvodov nezistil.

Čo sa týka prevažnej väčšiny odvolacích námietok vytykajúcich vady v konaní, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov, a že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka navrhovateľa je nedôvodná. Navrhovateľovi, resp. jeho zástupcovi okresný súd doručil písomné vyjadrenie odporcu k návrhu dňa 27.05.2013. Pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, bolo nariadené na 01.07.2013. Na pojednávanie bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný (24.06.2013). Z dátumov je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatočný čas jeden mesiac oboznámiť sa s písomným vyjadrením odporcu k jeho návrhu a možnosť vyjadriť sa k nemu, či už písomne alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5-dňová lehota na prípravu pojednávania, ale navrhovateľ mal väčší časový priestor na túto prípravu, mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, a to vrátane aj exekučného spisu, ktorý bol súčasťou spisu.

Neobstojí tvrdenie navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, že súd, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu.

Občiansky súdny poriadok, upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní, Ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods. 1 O.s.p.), a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. O.s.p.) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samom účastníkovi konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Možnosť prejednať

vec v neprítomnosti účastníka (zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania, a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá.

Navrhovateľovi nebolo postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy navrhovateľa a následne sa k nim vyjadriť a prípadne navrhnúť a označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa navrhovateľ sám svoju neprítomnosťou na pojednávaní bezdôvodne vzdal. Tým sa navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca vzdali možnosti realizovať svoje procesné práva, a to najmä právo navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam odporcu, právo na poučenia v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

V návrhu navrhovateľa na zrušenie pojednávania sa za dôvod pre zrušenie pojednávania (aj pre odvolanie) považuje skutočnosť, že nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci nestrannému súdu, pretože nesúhlasí s uznesením krajského súdu o tom, že sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z pojednávania veci a toto považuje za nesprávne.

Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z. z. Z uvedeného dôvodu krajský súd už uznesením zo dňa 19.10.2012, sp. zn. 4NcC/537/2012 právoplatne rozhodol, že sudca nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania vecí. Ústavná sťažnosť navrhovateľa voči predmetnému uzneseniu nadriadeného súdu bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Nie je preto dôvodná námietka v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Zároveň dotknutý záver o nevyvúčení sudcu rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenia, sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31.05.2010; 6Cdo/201/2013 z 19.06.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré okresný súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on a odporca, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh, ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov navrhovateľa sa nevzťahuje na pojednávaný prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa odporca nevyjadril na výzvu súdu k návrhu, že sa vo veci nenariadilo, ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že ústavný súd doposiaľ nerozhodol o ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorého výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, že žiadal o odročenie (zrušenie) pojednávania, že súd nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania atď.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vo výroku vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.